

Tudom. Pontosan tudom ki vagy, s emléked halvány foltokban jelenik meg előttem. Régen volt már, hogy láttam, ahogy a szél sötét hajaddal játszadozva pirosítja meg sápadt arcodat, de az emléked megmaradt, pont úgy, mint az a zöldes üvegszilánk, mely a fáról függve zöld fénysugárral élénkítette a part eme zord szakaszát. A gyár, mely akkor még csak épült, mára már le is állt, s a nagy otromba épület azóta is új gazdára vár.

De van valami, ami megváltozott, te nem vagy itt, nem ülsz a parton kezében egy könyvvel, és nincs melletted a rózsaszín termosz melybe forró éltető teád tartottad egykor. Nem hullik hajadba a fa apró kis termése, mely mindig úgy idegesített. S nincs itt az a srác, aki hónapokig próbált téged lencsevégre kapni, mígnem egy nap, hogy ne nyaggasson tovább, megengedted neki, s a part szélén állva, oldalra nézve egy pillanatnyi mosolyt varázsoltál arcodra a kép erejéig.

Miközben így gondolkodom, a szél erősödik s egy közeli étterem szélcsengője hangosan csilingel, pedig ezekben az órákban szinte senki sem érkezik a parti vendéglőbe. A fákról a levelek hullanak, s a hideg levegőtől libabőrös vagyok, de nem tudlak még itt hagyni, ma nem...

Hisz a büntudat felemészt, s ha tehetném visszamennék az időben, hogy arra a fára röppenhessek, mely alatt megfogant benned a gondolat, hogy feladd mindazt, mit itt szereztél, csupán azért hogy az angyalok sorából mosolyogj mihamarabb. Édes énekre fakadtam volna, hátha meg tudtam volna mutatni, hogy ebben a világban nem minden rideg és szürke. Távoli helyekre röpítettelek volna, mesés tájak felett muzsikaszóval édes álomba ringattalak volna, hisz én is belátom az életed nem volt gondtalan, de semmiképp sem volt hasztalan. De talán az álom, mint vígasz a köveket a zsebedben súlytalanná tette volna..

Most már hiába vágyakozom, hisz te odafentről nézed már e csúfos, torz tömeget, kik egymáson átgázolva próbálják elnyerni az örök életet. De az senkit sem illet...

AI

2022.01.26.